

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **J. S.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. 4642/DS/2017,
JID: 165567/2017/KUUK/Ven,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. 4642/DS/2017, JID: 165567/2017/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odbor dopravních a správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 4. 9. 2017, č. j. MMCH/51425/1018/2016/ODaSČ/Šp, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 13. 5. 2016 v 14:18 hodin na silnici č. I/13 v obci Chomutov poblíž benzínové čerpací stanice Shell ve směru jízdy na Most při řízení motorového vozidla tovární značky Volkswagen Caddy, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou místní úpravou na 70 km/h, když mu byla naměřena rychlost jízdy 92 km/h, po odečtení tolerance rychloměru $\pm 3 \%$ tedy 89 km/h. Svým jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, jelikož nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria a u zhodnocených kritérií nebylo uvedeno, zda se jedná o přitěžující či polehčující okolnosti. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63. Doplnil, že jako polehčující okolnost mělo být hodnoceno místo a čas spáchání přestupku, stejně jako překročení rychlosti o 19 km/h, když se prakticky jednalo o dálnici, kde mohl být dovolen vyšší rychlostní limit, přičemž zohledněna nebyla ani délka řízení, ani dosavadní rozhodovací praxe. Žalobce upozornil, že nemělo být přihlíženo k záznamům přestupků starších tří let v rámci hodnocení pachatele, neboť tento přístup činí institut zahlazení odsouzení naprosto zbytečným.
3. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný se nikterak nevypořádal s námitkami žalobce ze dne 2. 2. 2017 ohledně odborného vyjádření, které zpracoval zaměstnanec žalovaného Ing. P. P. ve vztahu k zakřivenosti místa měření s ohledem na limity stanovené v návodu k použití rychloměru, a bez dalšího jeho závěry přejal. Doplnil, že žalovaný se nemůže toliko ztotožnit s odborným vyjádřením, ale je povinen takový závěr odůvodnit a uvést, proč přihlédl k odbornému vyjádření svého zaměstnance a nikoliv ke stanovisku žalobce. Žalobce rovněž zpochybnil nezávislost, odbornost a zkušenosti Ing. P. P. ve vztahu k mikrovlnným rychloměrům. Upozornil, že v odborném vyjádření Ing. P. P. ani v celém řízení se nevycházelo z parametrů pro přímost měřeného úseku uvedených v návodu k obsluze rychloměru, a tudíž nebylo prokázáno, zda byly tyto parametry dodrženy. Žalobce dále trval na tom, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, přičemž nesprávně provedenému měření nasvědčuje i skutečnost, že vozidlo na výstupu z rychloměru není zachyceno celé. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31. Doplnil, že žalovaný se nevypořádal ani s jedním z jeho důkazních návrhů, v čemž žalobce spatřuje pochybení ve formě opomenutých důkazů, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 77/2009-114.
4. Dále žalobce namítal, že měření rychlosti provedli policisté v daném případě skrytým způsobem prostřednictvím civilního vozu, aniž by pro takové jednání měli zákonné zmocnění v § 79a zákona o silničním provozu či v jiném zákonném ustanovení. Takový postup je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a jedná se tedy o postup ultra vires, přičemž důkaz výstupu z rychloměru získaný takovýmto excesem je procesně nepoužitelný ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33/2017

5. Konstatoval, že nebyl naplněn účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu, když měření bylo prováděno pomocí civilního vozu. Kdyby bylo měření prováděno prostřednictvím policejního vozu označeného příslušnou symbolikou a barvami nebo v úseku vymezeném pro měření rychlosti, účelu měření by bylo jistě dosaženo, neboť v takovém případě by řidiči jistě zpomalili. Doplnil, že správní orgány byly povinny se touto podmínkou měření zabývat bez návrhu, a jelikož tak neučinily, zatížily napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
6. Žalobce deklaroval, že postup správního orgánu s ohledem na odečet odchylky 3 % od naměřené rychlosti je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť neuvedl na základě jakého podkladu tak učinil, nezařadil jej do spisu, neprovedl jej jako důkaz a neumožnil žalobci se k němu vyjádřit.
7. Namítal, že výrobcem, vlastníkem a autorizovaným metrologickým střediskem pro použitý rychloměr je tatáž společnost RAMET, a. s., která má tudíž na udělování osvědčení svým výrobkům ekonomický zájem a předmětný ověřovací list je tudíž nezákonný. Navrhl, aby soud přerušil řízení do doby, než bude rozhodnuto o jeho podnětu ohledně ověřovacího listu rychloměru v přezkumném řízení.
8. Žalobce namítal, že dotčený přestupek byl prekludován, jelikož byl údajně spáchán dne 13. 5. 2016 a dle § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, jej bylo možné projednat do jednoho roku od jeho spáchání, tedy do 13. 5. 2017. Dle výkladu zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“), nabytí účinnosti § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, jež přerušoval běh lhůty pro projednání přestupku mj. zahájením řízení o přestupku či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl uznán vinným, dne 1. 10. 2016. Současně se dotčené ustanovení o přerušení řízení aplikovalo pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti dotčeného ustanovení, tedy po 1. 10. 2016. Na údajný přestupek žalobce spáchaný dne 13. 5. 2016 se tudíž ustanovení o přerušení řízení nevztahovalo a dotčený přestupek byl prekludován dnem 13. 5. 2017, přičemž napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 10. 2017. K tomuto závěru dospěl výkladem čl. XXVI, čl. II odst. 3 a čl. I bod 6 zákona č. 204/2015 Sb. Na podporu svého tvrzení poukázal na metodický pokyn Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 9. 2016, č. j. JMK 142349/2016, a na jeho rozhodnutí 30. 8. 2017, č. j. JMK 125139/2017, a ze dne 24. 11. 2017, č. j. JMK 165469/2017. Podotkl, že uvedený výklad je třeba upřednostnit, neboť je pro obviněného nejprůzračnější, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, č. j. 1 As 6/2010-61. Doplnil, že k prekluzi by došlo i dle zákonné úpravy účinné od 1. 10. 2016 či od 1. 7. 2017, neboť k prekluzi došlo v mezidobí mezi zahájením řízení a vydáním rozhodnutí správním orgánem prvního stupně. Řízení bylo zahájeno doručením předvolání k ústnímu jednání dne 29. 7. 2016. Správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí sice dne 1. 3. 2017, avšak toto bylo žalovaným zrušeno a vráceno, proto nikdy nenabylo právní moci a nelze k němu přihlížet, a magistrát následně vydal prvostupňové rozhodnutí dne 6. 9. 2017, tedy více jak rok od zahájení řízení dne 29. 7. 2017. Dovodil tedy, že lhůta by se měla přerušovat pouze vydáním rozhodnutí, které později nabude právní moci, jinak by mohlo docházet k účelovému zneužívání ze strany správních orgánů, které by vydáváním zřetelně nesprávných rozhodnutí kompenzovaly svou dosavadní nečinnost. Žalobce podotkl, že v oblasti správního a trestního práva je třeba upřednostnit výklad, který je pro obviněného průzračnější, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33/2017

9. Uvedl, že ve výroku chybí odkaz na § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích. Zároveň není z výroku zřejmé, jakou místní úpravou měl být v daném úseku stanoven rychlostní limit na 70 km/h, jelikož dle § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu tím může být dopravní značka, dopravní zařízení a světelný či doprovodný akustický signál. Rovněž uvedl, že místo spáchání přestupku není vymezeno dostatečně určitě, když vymezení u čerpací stanice Shell v obci Chomutov není dostatečně přesné a neměnné jako souřadnice GPS, nebo mohlo být místo vymezeno údaji z veřejné evidence. K neúplnosti výroku poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295.
10. Žalobce konstatoval, že úvahy o materiální stránce přestupku jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož jsou vágní a nezohledňují okolnosti daného případu, především to, že daný úsek není materiálně obcí a rychlostí limit by zde mohl být vyšší.
11. Sdělil, že závěr o zavinění žalobce je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož z odůvodnění není patrné, jaké úvahy a důkazy správní orgán vedly k závěru, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.
12. Žalobce namítal, že v řízení nebyl prokázán překročený rychlostní limit, přičemž žalovaný tento rychlostní limit dovodil z údaje uvedeného ve výstupu k rychloměru, kam však musel být tento údaj zadán ručně policistou, a tudíž nic nedokazuje. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36. Žalovaný neprokázal faktické umístění dopravní značky, ani příslušné opatření obecné povahy ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů shledal v tom, že žalovaný se nezabýval tím, zda byla dopravní značka na dané místo stanovena příslušným silničním úřadem, jaký je účel dopravní značky a jestli je určený rychlostní limit pro daný úsek adekvátní. K tomuto poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, a ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100. Rovněž nebylo prokázáno, že k měření rychlosti došlo v obci ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, tedy v zastavěném území s dopravními značkami označujícími začátek a konec obec. Dále nebylo prokázáno, o jakou kategorii pozemní komunikace šlo, což je podstatné s ohledem na rozdílné rychlostní limity.
13. Konstatoval, že mu policisté odmítli ukázat úřední značky na rychloměru, přičemž poškození těchto značek by vedlo k zániku ověření rychloměru. Správní orgán opět opomenul důkaz tentokrát ohledáním rychloměru s tím, že měl k dispozici platný ověřovací list a kalibrační protokol, který však není součástí správního spisu, což je závažné porušení procesních práv žalobce.
14. Žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly tím, zda je pozdější právní úprava pro něj příznivější, čímž porušily jeho právo na spravedlivý proces, přičemž poukázal na zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který je pro žalobce příznivější, jelikož umožňuje uložit sankci pod dolní hranicí sazby a zároveň zakotvuje katalog polehčujících okolností.
15. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33/2017

správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a k žalobním bodům uvedl především následující. Konstatoval, že při ukládání sankce přihlédl k závažnosti přestupku, škodlivosti pro společnost, patnácti záznamům přestupku, z nichž devět je pro překročení rychlostního limitu, a rovněž přihlédl k tomu, že přestupkem nebyla nikomu způsobena škoda a újma na zdraví či životě. Tvrzení žalobce, že se v podstatě jedná o dálnici, kde by měl být stanoven vyšší rychlostní limit než 70 km/h shledal neopodstatněným. K námitce žalobce uvedl, že přestupky se po třech letech nezahlazují, nýbrž v období dvanácti měsíců od posledního spáchaného přestupku, kdy se řidič nedopustí bodovaného přestupku, se řidiči odečte příslušný počet bodů. Dále konstatoval, že odborné vyjádření sloužilo toliko jako podklad pro vydání rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že podmínky uvedené k návodu k obsluze týkající se měření rychlosti v zatáčce se týkají toliko měření ze stojícího vozidla, a tudíž se nevztahují na tento případ, kdy byla rychlost měřena z jedoucího vozidla, přičemž z výstupu rychloměru nejsou patrné žádné abnormality měření jako např. reflexe.
17. Žalovaný dále uvedl, že kompetence Policie České republiky měřit rychlost skrytě nebo s vozidlem v barevném provedení vyplývá z § 79a zákona o silničním provozu, přičemž upozornil, že označení policejních vozidel upravuje vyhláška č. 122/2015 Sb., o policejním označení. Konstatoval, že odečet odchylky měření ± 3 km/h byl proveden dle návodu k obsluze rychloměru. Žalovaný deklaroval, že použitý rychloměr RAMER 10C byl certifikován společností Kunovice a. s., která je k tomuto oprávněna na základě rozhodnutí o udělení autorizace, což bylo doloženo ověřovacím listem k zařízení č. 166/15 s platností do 3. 11. 2016. Dále sdělil, že správní orgány nemohou vykonávat kontrolu nad útvary Policie České republiky, která má vnitřní hierarchické kontrolní mechanismy, přičemž měl-li žalobce pochybnosti o zákonnosti policejní kontroly, měl se obrátit na policejní nadřízený orgán. Podotkl, že pořizování záznamů Policií České republiky má oporu v § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. K namítané prekluzi přestupku uvedl, že dle tehdy platného znění § 20 odst. 1 a 3 zákona o přestupcích nebyl přestupek prekludován, jelikož přestupek byl spáchán dne 13. 5. 2016, následně dne 23. 1. 2017 magistrát vydal rozhodnutí, kterým byla přerušena roční lhůta a počala běžet nanovo, žalovaný dne 10. 8. 2017 rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání. Magistrát poté dne 4. 9. 2017 vydal prvostupňové rozhodnutí, čímž byla opět přerušena roční lhůta pro projednání přestupku a žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o odvolání žalovaného dne 17. 10. 2017, tedy v rámci nové roční lhůty i v rámci dvouleté lhůty od spáchaní přestupku.
18. K žalobcem namítaným chybějícím ustanovením zákona o přestupcích o výši sankce ve výroku rozhodnutí sdělil, že k zákonu o přestupcích je zákon o silničním provozu ve vztahu speciality. Výrok tedy obsahuje ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, dle něhož byla v daném případě uložena sankce a odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž obsahuje odůvodnění výše uložené pokuty v souladu s § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný odmítl spekulace žalovaného o tom, že se v místě měření nejednalo o obec a rychlostní limit nebyl adekvátní, jako scestné. Doplnil, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje i materiální znak přestupku, neboť je pro společnost škodlivý a je uveden v zákoně. Zdůraznil, že žalobce nerespektoval dopravní značku B 20a a překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro daný úsek, přičemž pro spáchání přestupku postačuje zavinění z nedbalosti ve smyslu § 3 a § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Dále žalovaný konstatoval, že k naplnění skutkové podstaty není třeba ohrožení či omezení jiného účastníka provozu, ale postačuje, je-li ohrožen zájem na dodržování povinností vyplývajících ze zákona o silničním provozu, přičemž znalost tohoto zákona je povinen si udržovat každý držitel řidičského oprávnění. Závěrem deklaroval, že správní spis obsahuje veškeré potřebné podklady, které prokazují spáchání přestupku žalobcem – videozáznam, výstup z rychloměru. Tvzení žalobce o tom, že mu policisté odmítli ukázat úřední značky na rychloměru, odmítl s tím, že z videozáznamu o jednání policistů se žalobcem nic takového nevyplývá.

Ústní jednání soudu

19. Nařízeného ústního jednání před soudem, se žalobce ani jeho právní zástupce žalobce nezúčastnili. Právní zástupce žalobce v den jednání zaslal soudu písemnou omluvu s tím, že vyslovil souhlas s jednáním bez jeho přítomnosti.
20. Právní zástupce žalovaného při tomto ústním jednání před soudem nadále setrval na svém písemném vyjádření k žalobě a navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
21. Soud provedl z vlastní iniciativy důkaz zprávou správce komunikace č. I/13 ze dne 25. 5. 2020, včetně jejích příloh, a to fotografie z místa umístění dopravní značky B 20a, mapou úseku, který je v působnosti této značky, a výpis ze systému dokládající, že nebyla hlášena závada na daném značení. Dále byl proveden důkaz snímkem z mapového serveru Mapy.cz, který dokládal, že místo specifikované ve výroku prvostupňového rozhodnutí se nachází v prostoru označeném správcem komunikace jako prostor působnosti předmětné dopravní značky B 20a.

Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.
23. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 5. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Chomutov, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 13. 5. 2016 ve 14:18 hodin na silnici č. I/13 v obci Chomutov poblíž benzínové čerpací stanice Shell ve směru jízdy na Most tím, že při řízení nákladního motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Caddy, r. z. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou na 70 km/h, byla naměřena rychlost 92 km/h (po odečtení průměrné odchylky 89 km/h). Spolu s tímto oznámením byl magistrátu doručen i úřední záznam o přestupku, videozáznam prováděné kontroly žalobce policisty, výstup z rychloměru, ověřovací list k dotčenému rychloměru, seznam policistů proškolených k obsluze rychloměru RAMER 10 a evidenční karta řidiče žalobce.
25. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát v řízení konal za účasti zmocněnce žalobce ústní jednání, přičemž zmocněnec žalobce dodal do správního spisu vyjádření ve věci předmětného přestupku. Magistrát doplnil správní spis o odborné vyjádření Ing. P. P. ze dne 1. 9. 2016. Následně se konalo další ústní jednání za přítomnosti zmocněnce žalobce, který doplnil správní spis o další své vyjádření ve věci daného přestupku. Následně magistrát vydal rozhodnutí ze dne 23. 1. 2017, kterým shledal žalobce vinným z dotčeného přestupku. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a žalovaný rozhodnutí zrušil a věc vrátil magistrátu. Magistrát následně vydal prvostupňové rozhodnutí ze dne 4. 9. 2017, kterým žalobce opět shledal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce opět odvolal a žalovaný a napadeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí magistrátu.
26. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třebaš nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“
27. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
28. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval široce vymezenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33/2017

prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost především v tom, že nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria při ukládání sankce, magistrát se nevypořádal s námitkami žalobce směřujícími proti odbornému vyjádření Ing. P. P., správní orgány se nezabývaly tím, zda policisté mohou provádět měření rychlosti v civilních vozech, nebylo uvedeno, na základě jakého podkladu byl proveden odečet odchylky rychlosti, úvahy o materiální stránce přestupku jsou vágní, chyběly úvahy o zavinění a nebylo prokázáno překročení rychlostního limitu, jelikož nebylo prokázáno umístění dopravní značky určující nejvyšší dovolenou rychlost v měřeném úseku.

29. Při vypořádávání námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou žalobce, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Magistrát i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Současně soud podotýká, že je třeba rozlišovat mezi nesouhlasem s daným důvodem rozhodnutí a jeho absolutní absencí, která by mohla zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K výše uvedenému srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75.
30. Uloženou pokutu magistrát na str. 5 prvostupňového rozhodnutí odůvodnil následovně: *„Vzhledem k tomu, že v provedeném důkazním řízení správní orgán shledal dostatek podkladů pro rozhodnutí o odpovědnosti obviněného řidiče za spáchaný přestupek v rozsahu sděleného obvinění a ve svém hodnocení důkazů nespatřuje rozpory se zásadami logiky, bylo ve věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Při stanovení výše sankce zvažoval správní orgán závažnost přestupku, za který se dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ukládá pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. V daném případě správní orgán přihlédl k místu, času a způsobu spáchání přestupku, kdy není pochyb, že jmenovaný při jízdě v obci překročil maximální dovolenou rychlost o 19km/h. Negativně pak správní orgán hodnotil i fakt, že jmenovaný má v kartě řidiče 15 záznamů z toho 9 za překročení rychlosti. Veškeré okolnosti spáchání přestupku vedly pak správní orgán k závěru, uložit jmenovanému sankci v horní hranici sazby stanovené zákonem, o níž je přesvědčen, že splní vůči jeho osobě svůj výchovný efekt a výstražný význam a současně tím splní preventivní účel, aby se takového nebo obdobného jednání napříště vyvaroval.“* Z uvedeného je patrné, že při určování výše pokuty bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, k okolnostem jeho spáchání a i k osobě žalobce. Zároveň je třeba zdůraznit, že uvedené úvahy o výši výměry pokuty je třeba vnímat v souvislosti se skutečnostmi uvedenými v předcházejících částech prvostupňového rozhodnutí. Ačkoliv by si soud dovedl představit podrobněji a pečlivěji zpracované úvahy o výši výměry pokuty, uvedené odůvodnění vyhovuje standardu přezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33/2017

31. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány opomenuly jeho námitku, když se nezabývaly jeho vyjádřením k zakřivenosti úseku komunikace, kde probíhalo měření rychlosti, ze dne 2. 2. 2017. Žalobce předmětnou námitku uplatnil již dříve v řízení, načež magistrát nechal k tomuto zpracovat odborné vyjádření Ing. P. P. ze dne 1. 9. 2016. V prvostupňovém rozhodnutí se zpracování této námitky a předmětné odborné vyjádření obrazilo na str. 2, kde magistrát především uvedl: „*Vzhledem ke vzneseným pochybnostem zástupce obviněného týkající se správnosti měření rychlosti, bylo nad rámec osobou, vybavenou zvláštními odbornými znalostmi a zkušenostmi zpracováno k přestupku odborné vyjádření, které má povahu listinného důkazu a z jehož závěrů vyplynulo, že měřeno bylo v zatáčce s poloměrem větším, nežli je minimálně povolených 1600m, tedy na úseku s menším zakřivením, nežli je požadavek daný návodem. Námitka zástupce ohledně nedodržení k návodu k požití v ohledu k poloměru křižovatky, ve které bylo měřeno, nemá tedy opodstatnění (viz. odborné vyjádření).*“ Jak uvedl soud výše, není nutné, aby se správní orgán vyjadřoval k jednotlivým aspektům vznesených námitek, postačí, postaví-li proti nim ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí
32. Dle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
33. Dále se soud neztotožnil s námitkou spočívající v tom, že se správní orgány nezaobíraly tím, zda byla splněna podmínka měření rychlosti, když měření bylo provedeno policisty v neoznačeném civilním voze. V § 79a zákona o silničním provozu není stanoveno, že by Policie České republiky měla provádět měření rychlosti výhradně ve vozech označených viditelnou policejní symbolikou. Správní orgány tudíž při obdržení podkladů od Policie České republiky, na jejichž základě bylo zahájeno řízení o přestupku, nebyly povinny se zabírat otázkou jejich zákonnosti z toho důvodu, jestli měření rychlosti proběhlo výlučně za použití vozů označených viditelnou policejní symbolikou. Nadto žalobce tuto námitku během správního řízení nevznsl. Soud zároveň doplňuje, že účelu měření rychlosti prostřednictvím civilních vozidel je rovněž dosaženo, neboť řidiči si nemohou být za takové situace jisti, zda jejich rychlost nemůže být změřena jiným civilním vozidlem a dosah takovéto latentní kontroly je mnohem širší, než když by řidiči věděli, že jejich rychlost je měřena pouze policejními vozy s viditelnou symbolikou.
34. K námitce, že odečet odchylky měření byl od naměřené rychlosti proveden, aniž by byl součástí správního spisu podklad odůvodňující tento úkon, soud uvádí, že měření rychlosti včetně provedení odpočtu průměrné odchylky měření od naměřené hodnoty neprováděly správní orgány, ale policisté, jakožto profesionálové proškolení za tímto účelem, jak je zřejmé z oznámení přestupku a úředního záznamu ze dne 13. 5. 2016. Soud tudíž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani z tohoto důvodu.
35. Soud uvádí, že namítaná vágnost odůvodnění materiální stránky přestupku nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné napadené rozhodnutí prohlásit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když přinejmenším je z prvostupňového rozhodnutí patrné, jaký zájem společnosti byl jednáním žalobce ohrožen. Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí k materiální stránce na str. 3 především uvedl: „*Dle litery zákona by tak mělo platit, že řidič by měl maximální povolenou rychlost respektovat bez ohledu na to, jestli jede ve vozidle sám, na rovné suché dálnici, za dobré viditelnosti, kdy před ním ani za ním nejede žádné další vozidlo.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Pokud stanovenou rychlost překročí za těchto podmínek, jistě nikoho neohrozí. Ve chvíli, kdy se na komunikaci pohybuje jakýkoli další účastník, tedy vzniká možnost jeho ohrožení a to tím větší, oč větší rychlostí se řidič se svým vozidlem pohybuje. Porušení zákonné povinnosti takovým způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích postačuje k naplnění materiální stránky přestupku i jen ohrožení chráněného zájmu. Pokud obviněný skutečně nechápe, že svou rychlostí v obci ohrožoval sebe i své okolí, je jen otázkou, zda je v pořádku, že disponuje řidičským oprávněním. Obviněný svým jednáním porušil chráněný zájem, kterým je organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy (tj. označení obce) a z obecné úpravy, tedy zájem těch, kteří splnili dané podmínky, tedy rychlost pro jízdu v obci respektovali, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potenciálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích (tzv. právo omezené důvěry). Obviněný překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci po odečtu o 19 km/hod, z čehož je zřejmý bezohledný způsob jízdy, kterým by mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu.“

36. Zavinění žalobce magistrát dostatečně odůvodnil na str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl: „Správní orgán v souvislosti s jednáním jmenovaného poukazuje na ust. § 3 přestupkového zákona, kde je stanoveno, že k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti a současně na ust. § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kde je stanoveno, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Po zhodnocení subjektivní stránky přestupku nabyl spr. orgán přesvědčení, že pan Sušienka si byl překročení rychlosti vědom. Jak z uvedené úpravy vyplývá, k naplnění skutkové podstaty přestupku není vždy třeba nějaké konkrétní ohrožení nebo omezení jiného účastníka provozu, ale postačuje, je-li ohrožen zájem na dodržování povinností vyplývajících ze zákona č. 361/2000 Sb. Obviněný je povinen řídit se příslušnými předpisy, jejichž případná neznalost jej nemůže zprostit odpovědnosti za přestupek. Zákon č. 361/2000 Sb., je každý řidič povinen znát, neboť jím upravená problematika je předmětem odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a tuto odbornou způsobilost si každý držitel řidičského oprávnění podle § 82 odst. 2 uvedeného zákona, musí udržovat po celou dobu držení řidičského oprávnění. Aby mohlo být jednání obviněného označeno jako přestupkové, musí být splněna i potřebná míra společenské nebezpečnosti a tedy materiální znak přestupku. Nebezpečnost jednání obviněného vyplývá jednak přímo ze skutečnosti, že je toto jednání kvalifikováno jako zvláštní skutková podstata přestupku v zákoně o silničním provozu a jelikož by toto pojetí bylo možné považovat za zcela formalistické, je s ohledem na konkrétní okolnosti případu nutné uvést, že došlo k narušení zájmu společnosti.“ Z citované stati je patrné, že se magistrát v této pasáži prvostupňového rozhodnutí rovněž dotkl materiální stránky přestupku. Soud tedy nepřisvědčil ani této námitce.
37. K žalobní námitce, že nebylo správními orgány prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jelikož nebylo prokázáno umístění dopravní značky stanovující rychlostní limit na 70 km/h, soud uvádí, že tuto námitku žalobce v rámci správního řízení neuplatnil. Poprvé tuto námitku vznesl až v žalobě předložené soudu. Soud pak při jednání provedl dokazování výše uvedenými listinami předloženými správcem komunikace. Rychlostní limit 70 km/h v daném úseku stanovený svíslou dopravní značkou B 20a byl doložen fotografiemi umístění značky, vymezením její působnosti na mapce a záznam ze systému správce komunikace dokládajícím, že u předmětné značky nebylo hlášeno v rozhodné době žádné poškození. Snímkem ze serveru Mapy.cz pak bylo doloženo, že mapka působnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětné značky zahrnuje i prostor na silnici č. I/13 v Chomutově u čerpací stanice Shell ve směru na Most. Při jednání soudu tak bylo prokázáno, že úsek, kde byla žalobci měřena rychlost, v daný den byl v působnosti značky stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h. Ani s tuto námitku se tedy zdejší soud neshledal jako důvodnou.

38. Ke zpochybnění ověření rychloměru s ohledem na skutečnost, že ověřovací list k použitému rychloměru vydala společnost, která je zároveň jeho výrobcem, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřícím zařízením Ramer 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož „*Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).*“
39. Ověření rychloměru není tudíž zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o ověření rychloměru dle citovaného zákona, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku. Soud v tomto směru nevyhověl ani návrhu žalobce na přerušení řízení do doby, než bude skončeno přezkumné řízení o osvědčení použitého rychloměru.
40. Ve vztahu k námitce týkající se promlčení soud uvádí následující. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, vyjádřených především v odst. 24 až 29 plyne: „*Stěžovatel založil svou argumentaci na tom, že na základě jazykového výkladu je třeba konstatovat existenci dvou rozporných pravidel stran účinnosti. Zatímco podle čl. XXVI novely nabývá změna § 20 zákona o přestupcích účinnosti dne 1. 10. 2015, dle čl. II bodu 3 novely (přechodné ustanovení) lze novelizované znění § 20 aplikovat až po 1. 10. 2016. Gramatický výklad však k takovému závěru nevede.*“
41. Čl. XXVI novely upravující účinnost jednotlivých ustanovení stanoví: „*Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.*“ Změna § 20 zákona o přestupcích je upravena v čl. I bodu 6 novely. Není tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. Údajný rozpor dle stěžovatele způsobuje čl. II bod 3 novely upravující přechodné ustanovení k § 20. Stěžovatel však přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) je nutné vyřešit použití § 20 v novelizovaném znění za pomoci obecných zásad vztahujících se k aplikaci právních norem. Zejména je nutné zohlednit zákaz retroaktivity, který je zakotven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ten stanoví, že [t]restnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Problematikou zákazu retroaktivity ve vztahu k ostatním právním odvětvím se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, kde zdůraznil, že „[k]e znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo. Tento postup zahrnuje zákaz retroaktivity právních norem, resp. jejich retroaktivního výkladu. Tento zákaz, který je pro oblast trestního práva hmotného výslovně formulován v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, lze pro ostatní právní oblasti dovodit z čl. 1 Ústavy ČR.“ Uvedený závěr Ústavní soud zopakoval v nálezu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, v němž konstatoval, že zákaz retroaktivity „nelze vztahovat jen na činy kvalifikované jako "trestné" právem smluvních států Úmluvy, ale na všechny činy, při nichž je fyzická nebo právnická osoba vystavena riziku trestu, který svou povahou a stupněm závažnosti všeobecně spadá do trestní oblasti". Z judikatury Ústavního soudu tedy vyplývá, že zákaz retroaktivity je základním principem a neodmyslitelnou součástí právního státu. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je pak nutné zákaz retroaktivity vztahovat nejen na oblast trestního práva, ale mj. také na oblast správního trestání. V souladu se zásadou zákazu retroaktivity pak není možný retroaktivní výklad norem upravujících správní trestání. Ustanovení § 20 zákona o přestupcích upravuje oblast správního trestání, přičemž má hmotněprávní účinky spočívající v prekluzi přestupkového jednání.
43. Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. zejména náleze ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96, náleze ze dne 12. 3. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 33/01 a náleze ze dne 19. 4. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 53/10), zákaz retroaktivity se uplatní rozdílně v závislosti na tom, zda se v konkrétním případě změny právní normy jedná o pravou nebo nepravou retroaktivitu. Obecně platí, že zatímco pravá retroaktivita je přípustná pouze výjimečně, v případě nepravé retroaktivity je zásadou její přípustnost. Přechodné ustanovení k § 20 stanoví, že pravidlo o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vylučuje tedy nejen pravou, ale i nepravou retroaktivitu. Pokud by v novele citované přechodné ustanovení upraveno nebylo, nabízela by se nutně otázka, zda se nová pravidla o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku uplatní i na lhůty již započaté, avšak ke dni jejich účinnosti neskončené. Přípustnost takového časového působení norem na běh lhůty ostatně potvrdil pro oblast daní Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, Pl. ÚS 18/14. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) má tedy přechodné ustanovení v novele z uvedeného důvodu své nezadatelné místo.
44. Odhlédnout zde nelze ani od specifické povahy přechodných ustanovení. Ta upravují pravidla pro aplikaci nových ustanovení na právní vztahy. Vztah přechodných ustanovení k normě, jejíž aplikaci upravují, je v podstatě akcesorický. Jejich smyslem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty. Vychází přitom z výše uvedené zásady zákazu retroaktivity. Přechodná ustanovení jsou nezbytná zejména za situace, kdy by jejich absence mohla mít vliv na právní vztahy vzniklé před účinností nového ustanovení. V nyní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ vnímat dvojitě, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015 nebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná.

45. Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji).“
46. K prekluzi dotčeného přestupku soud tedy uvádí, že projednávaný přestupek byl spáchán dne 13. 5. 2016, tudíž až po účinnosti novely § 20 zákona o přestupcích, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích se roční lhůta k projednání přestupku přeruší zahájením řízení či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, zákon nepodmiňuje přerušující účinek tím, že by rozhodnutí následně muselo nabýt právní moci. V nyní posuzovaném případě magistrát vydal první rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dne 23. 1. 2017, roční lhůta byla tedy zachována a zároveň počala běžet nanovo, přičemž žalovaný rozhodl o odvolání zrušujícím rozhodnutím dne 10. 8. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Nato magistrát vydal dne 4. 9. 2017 prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce opět uznán vinným z přestupku, přičemž žalovaný rozhodl o následném odvolání napadeným rozhodnutím dne 17. 10. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Žalobcův výklad zmiňovaného omezení aplikovatelnosti nově zavedeného institutu přerušení běhu lhůty k projednání přestupku pouze na přestupky spáchané před nabytím účinnosti zákona, tedy přede dnem 1. 10. 2016, vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku. V daném případě tak dle soudu k prekluzi nedošlo.
47. Soud dále konstatuje, že namítaná chybějící ustanovení ve výroku § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích se týkají toliko určování druhu a výše výměry sankce v obecné rovině, přičemž výrok obsahuje přímo aplikované ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, dle kterého byla sankce v daném případě uložena. K jednotlivým hodnoceným aspektům při ukládání sankce se magistrát vyjádřil v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 5. Soud neshledal danou námitku důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

48. Žalobce dále uvedl, že není z výroku zřejmé, jakou místní úpravou měl být v daném úseku stanoven rychlostní limit na 70 km/h, jelikož dle § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu tím může být dopravní značka, dopravní zařízení a světelný či doprovodný akustický signál. Soud k této námitce uvádí, že není vadou výroku, když tato neobsahuje výslovnou specifikaci typu místní úpravy, kterou byla v daném úseku komunikace upravena nejvyšší dovolená rychlost. Soud považuje za notorietu, že nejvyšší dovolená rychlost je určována dopravními značkami. Těžko si představit, jak by mohl být rychlostní limit stanoven světelným či doprovodným akustickým signálem. Totéž platí o dopravních zařízeních, kterými jsou dle § 15 a přílohy č. 10 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů například svodidla, zábradlí, dopravní kužely či směrový sloupek. Žalobci se ani touto námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.
49. Rovněž žalobce namítal, že místo spáchání přestupku není vymezeno dostatečně určitě, když vymezení u čerpací stanice Shell v obci Chomutov není dostatečně přesné a neměnné jako souřadnice GPS, nebo mohlo být místo vymezeno údaji z veřejné evidence. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). V prvostupňovém rozhodnutí je ve výroku spáchaný přestupek specifikován datem a časem počítaným na minuty, místem (označením silnice, městem a charakteristickým bodem v okolí, tedy čerpací stanicí Shell) a konkrétním protiprávním jednáním (překročením nejvyšší dovolené rychlosti). Spáchaný přestupek byl tedy ve výroku vymezen s dostatečnou přesností, aby nebyl zaměněn s jiným. Pokud jde o žalobcem zmiňované souřadnice GPS, tak ty jsou rovněž obsaženy ve správním spise na výstupu z rychloměru. Ostatně žalobce samotné místo spáchání přestupku nezpochybňoval.
50. Dále se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že mu nebylo umožněno ohledat předmětný rychloměr, aby zjistil, jestli jsou na něm platné úřední značky. V tomto směru je třeba uvést, že ověření rychloměru je potvrzeno buď úřední značkou, či alternativně vydáním ověřovacího listu. Součástí správního spisu je i ověřovací list k použitému rychloměru, čímž jsou vyvráceny jakékoliv pochyby o jeho ověření, tudíž bylo zkoumání úředních značek na daném rychloměru v této věci irrelevantní. Žalobce rovněž namítal, že součástí správního spisu není kalibrační protokol k předmětnému rychloměru, na který bylo při vypořádání jeho námítky správními orgány poukazováno. K tomuto soud toliko konstatuje, že kalibrační protokol je součástí správního spisu a nachází se na č. 1. 6 na přiloženém CD.
51. Dle § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- a) spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých,
 - b) spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost,
 - c) napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu,
 - d) oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo
 - e) spáchal přestupek pod vlivem hrozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podřízenosti nebo závislosti na jiném.
52. Dle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže
- a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout,
 - b) je pokuta ukládána za pokus přestupku,
 - c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo
 - d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
53. Soud taktéž nepřisvědčil žalobní námitce, že měl žalovaný provést hypotetické srovnání příznivosti právních úprav potenciálně aplikovatelných na případ žalobce s ohledem na nabytí účinnosti zákona o přestupcích. Není vadou napadeného rozhodnutí, že žalovaný neprovedl rozbor a komparaci potenciálně si konkurujících aplikovatelných právních úprav, když takovýto požadavek by v rozporu se zásadou procesní ekonomie bezúčelně zatížil personální zdroje žalovaného. Namítaná příznivost zákona o odpovědnosti za přestupky spočívající v zavedení katalogu polehčujících okolností a institutu mimořádného snížení výměry pokuty je irelevantní, jelikož žalobce nenaplnil žádný ze znaků těchto institutů a ani to netvrdil. Žalobci se tedy ani touto žalobní námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.
54. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
55. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
56. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. září 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.